

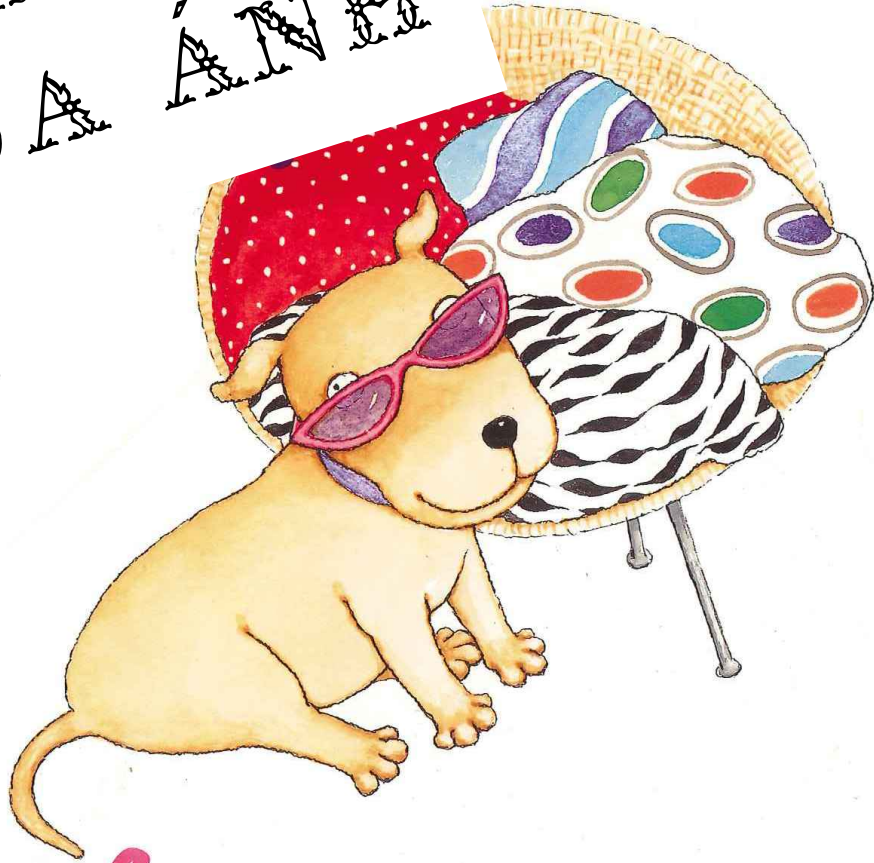
CÁI CHÈ
CỦA ANH

Deborah
Milan

CÁI GÀ
CỦA ANH

Deborah Miland

PENGUIN
VIKING

Đây là Ánh và đây là cái ghế của Ánh.

Ánh có cái ghế từ lúc nó còn bé tí.

Ảnh thích cái ghế của nó lắm.

Nó nằm khoanh
tròn đọc sách

hay xem tivi.

Có khi nó chơi với đồ chơi trên ghế
hay giấu đồ chơi đi.
Có khi nó làm bà tiên hay nhảy...

khi không có ai nhìn.

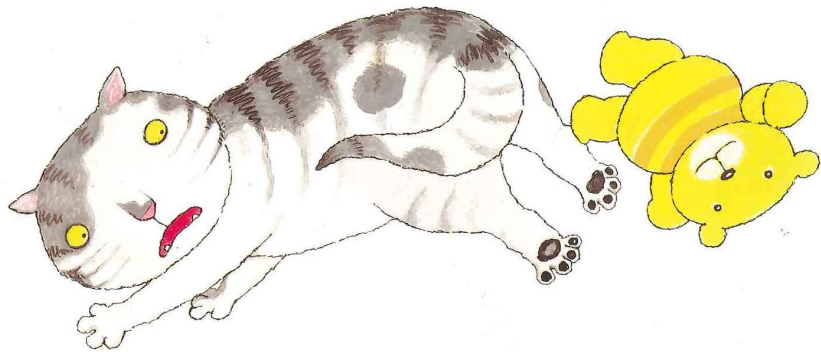

Có khi Ánh chỉ ngồi trên ghế suy nghĩ.

Không ai được ngồi trên ghế của Ánh.
Ba cũng không được, mẹ cũng không
được và dĩ nhiên là em trai Quân
cũng không được luôn.

'Cho em ngồi trên ghế của chị đi!
Quân năn nỉ.

'Không! Ghế của chị mà! Ánh nói đi
nói lại cả triệu lần.

Hôm nay Ánh giận lắm.
Có ai ngồi lên ghế của nó!

CON CHÓ VÀNG!

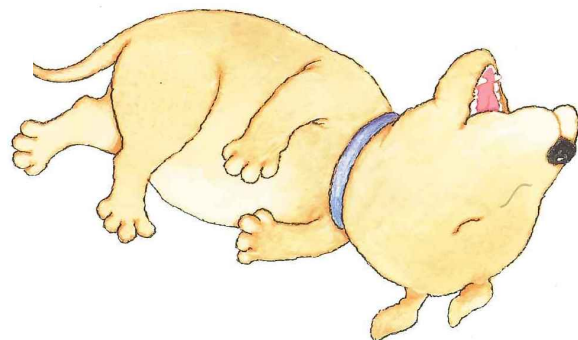

'Ra khỏi cái ghế ngay!' Ánh gầm lên.

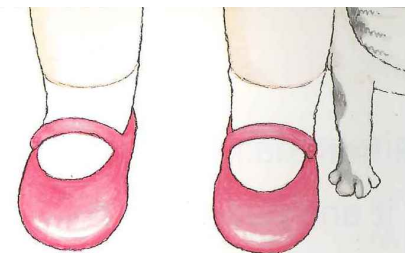
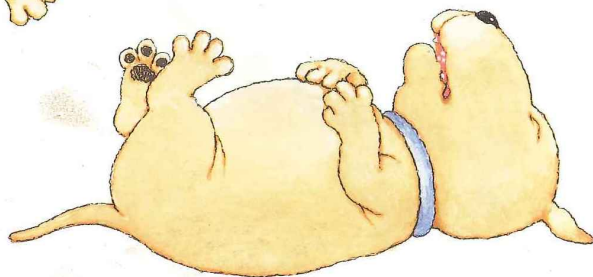
Chó Vàng mở một con mắt.

'Ra khỏi cái ghế,
chó Vàng!'
Chó Vàng ngáp.

'Ra khỏi cái ghế ngay!'
Chó Vàng đuổi chân.

'Nghe đếm này!
Một... Hai... Baaa-a-a!'
Chó Vàng ngáy.

Ánh lắc cái ghế.
Nó đẩy rồi kéo.
Nó dậm chân và hét to.
Chó Vàng vẫn nằm yên.

Ánh cù vào bàn chân.
Chó Vàng vẫn như không!
Ánh bế chó lên.
Chó Vàng ôm cứng cái ghế!

Ánh nói nhỏ vào tai.
'Muốn ăn bánh không?
Hay là mình rượt con mèo?
Và cả cái chữ mà chó thích
nhất... 'Đi bộ không?'

Chó Vàng chỉ 'Gừ.'
Nó quay qua và nhắm
mắt lại.
Chỉ còn một thứ cuối
cùng mà Ánh có thể làm
là...

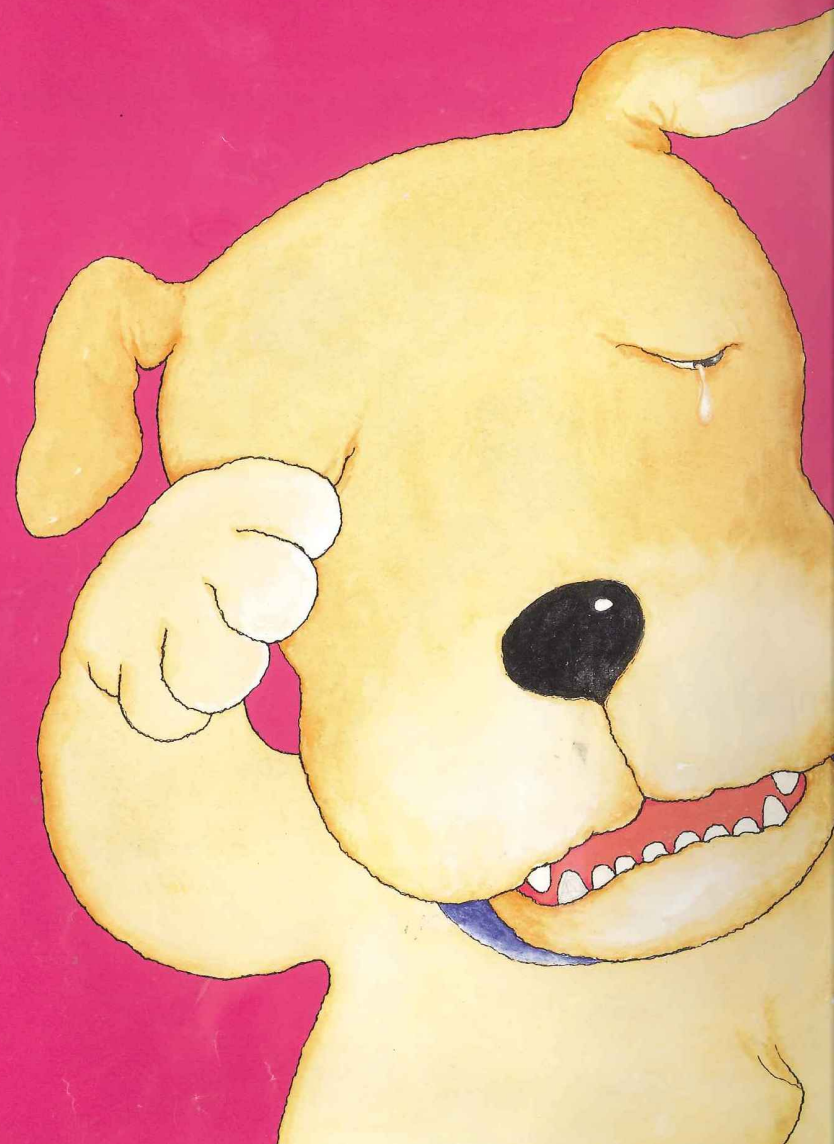
O-A-A-A-A-A-AAAAA!

Vì Ánh buồn quá.

Chó Vàng cũng khóc theo

HU-U-U-U-U-UUUU!

Ánh ôm lấy Chó Vàng.

Chó Vàng nhảy ra
khỏi ghế và liếm tay
Ánh cho nó đỡ buồn.

'Cái ghế đó là của chị!' Ánh nói.
'Không bao giờ được ngồi lên ghế ...'

... một mình nghe chưa!

